

ше, че баща му е отъ два дни безъ работа. А за Бранникъ трѣбвахъ пари. Тѣй бѣха казали другарчетата, когато искаше да се запише.

Пжтната врата се отвори и се показа баща му. Той влѣзе, свали шапката си и каза:

— Мжчно, мжчно се намира работа.

После погледна къмъ Мирчо, който стоеше наведенъ надъ тетрадката си:

— Е, какъ е днесъ училището?

Мирчо стана, отиде при баща си и каза:

— Татко, всичко върви добре, но позволявашъ ли да бжда бранникъ?

— Е, хубаво! Какво, трѣбватъ ли много пари?

— Петнадесетъ лева. Тѣй каза Ваню, тѣй казватъ всички.

Баща му го погледна и въ погледа му имаше съжаление.

Мирчо наведе глава и не каза нищо. Майка му заслага трапезата.

— Не съмъ гладенъ, ще ида да си легна — проговори Мирчо и отиде въ другата стая.

Въ леглото той мислѣше за другарчетата си бранници, за Ваню, на когото баща му бѣше позволилъ да бжде бранникъ. Не следъ дълго съ тѣзи мисли той заспа.

На сутринъта, купъ деца чакаха Мирча да отиватъ на

училище. Той излѣзе и по неговото лице се четѣше мжка.

— Мирчо, позволи ли баща ти да се запишешъ бранникъ?

— попита Ваню.

Той не отговори; сълзи напълниха очитѣ му — всички разбраха.

Въ часъ учителътъ попита:

— Кой ще се запише бранникъ?

Всички наскочаха съ радостни викове. Само Мирчо не викаше, само той не се радваше. Учителътъ забеляза това. Той отиде при него и го попита:

— Мирчо, защо не се радвашъ? Нѣма ли да бждешъ бранникъ?

— Господинъ учителю, татко каза, че за Бранникъ нѣмаме пари.

Мирчо не се сдържа, той заплака.

— Да, да, разбрахъ, деца! Бранникъ не иска отъ васъ пари. Той иска здрави и трудолюбиви като Мирчо деца. Всѣки може да влѣзе въ строитѣ стоманени редици на Бранникъ.

Всички се радваха съ чиста детска радостъ. Отъ всички най-много се радваше Мирчо. Две течащи по бузитѣ сълзи блестѣха, освѣтени отъ слънцето, като две бисерни зърна.

Дияна Ил. х. Петкова

Прогимназ. ученичка
Ст.-Загора